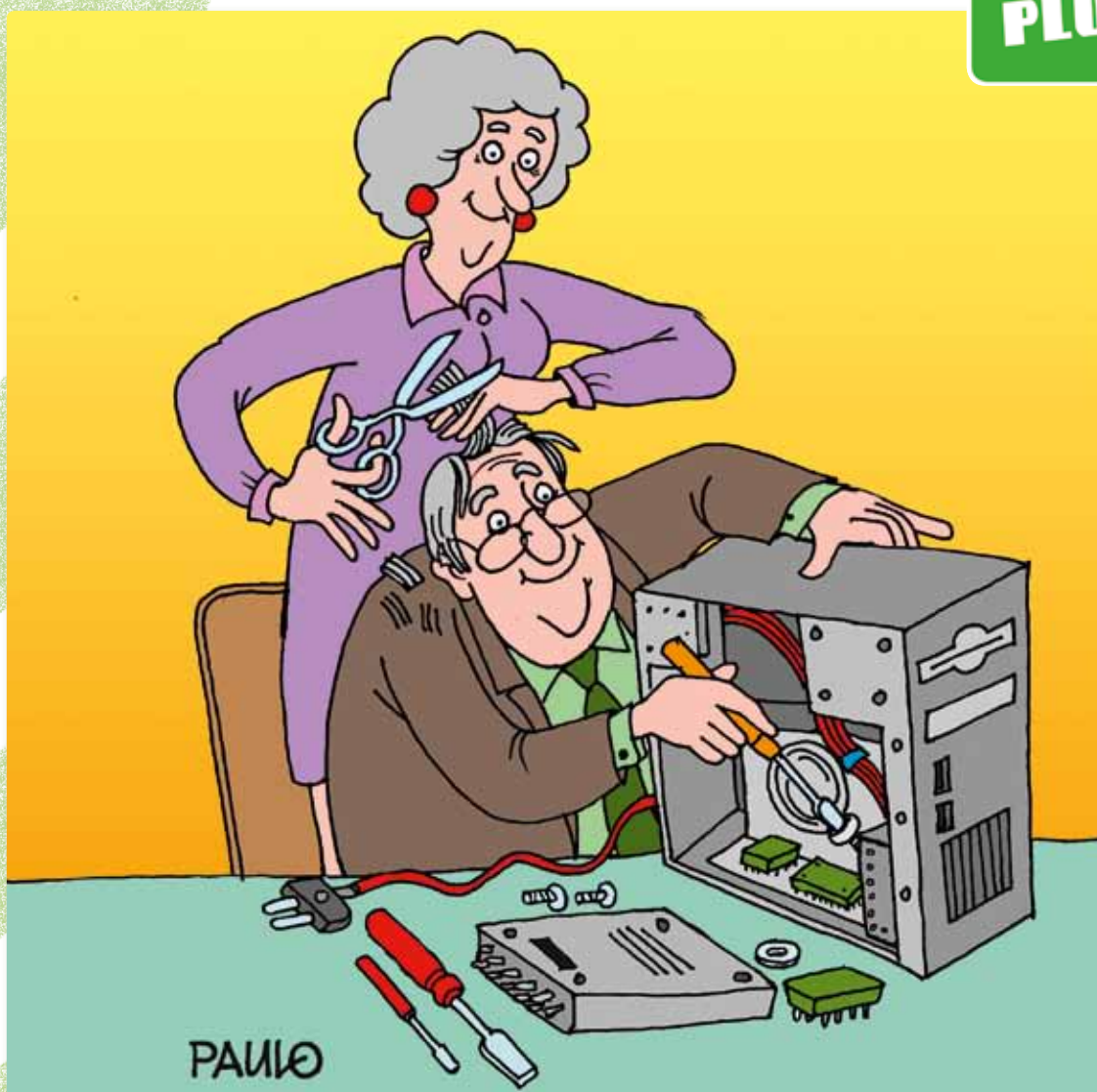

EDITORIAAL

LETSEN, onderling goederen en diensten ruilen, is weer 'in'. Zeker voor senioren, die hun tijdsbesteding zelfstandig kunnen plannen is dit een geschikt middel om én nieuwe kennissen te leren kennen én om een klein pensioen te compenseren.

De pluralistische vormingsorganisatie Vormingplus, is hiervan een pionier geweest.

Ook in dit nummer vind je weer bijdragen in functie van de gemeenteraadsverkiezingen. En de bekommernis over een goede woongelegenheden voor senioren is een constante in ons groen seniorenbeleid. Het aanbod aan studiedagen daarover is niet meer bij te houden. Twee van onze redactieleden gingen op pad en brengen jullie een eigenzinnig verslag.

En... einde van het jaar 2011, daar komt weer onze kerstreceptie op 22 december. Alle Groen!plussers zijn hartelijk uitgenodigd.

De voltallige redactie van Zilverblad wenst jullie verder een prettig groen eindejaar!

DE REDACTIE

Coaching is kansen geven

MELSELE – SIDON DE CONINCK (64) PRAAT NIET OVER 'COACHING', HIJ PAST DIE AL JARENLANG TOE. EERST ALS ONDERWIJZER TEGENOVER JONGERE COLLEGA'S. EN ALS DE GELEGENHEID ZICH NU VOORDOET, OOK VOOR NIEUWE RAADSLEDEN VAN GROEN! BEVEREN. 'JE DOET HET GEWOON OMDAT JE JOUW ERVARING EN KENNIS WIL DELEN EN OMDAT JONGEREN KANSSEN VERDIENEN. HET IS EEN KWESTIE VAN VERTROUWEN GEVEN.', ZEGT HIJ.

Als onderwijzer had ik al spontaan de neiging om jongere collega's te coachen. Zo was oudercontact voor hen niet altijd evident en hadden ze graag wat tips om dat vlot te laten verlopen. Daarom kwamen ze bij mij kijken hoe een oudere leerkracht dat aanpakte. We spraken ook met collega's uit de parallelklas af om samen een planning te maken. Dat was dan het moment om nuttige tips geven. Ik zag ook wel waar ze erg goed in waren en moedigde hen aan.

Zilverblad: Misschien is coaching bij jou wel aangeboren...

Bij coaching gaat het om kansen geven, een open communicatie voeren en een aanspreekpunt zijn. Coaching is een continu proces. In alle drukte moet je er wel tijd en ruimte voor maken. Als onderwijzer droeg ik kennis en ervaring over op mijn collega's. Coaching van jonge of nieuwe politici ligt een beetje in dezelfde lijn. Jongeren in de gemeentepolitiek hebben het niet altijd gemakkelijk. Ze hebben een gezin, eigen hobby's, hun werk... Ik vind ook dat jongeren het bijzonder moeilijk krijgen om langdurig engagement op te nemen. Gemeenteraadslid zijn vraagt veel inzet en gedrevenheid. Je moet op de hoogte zijn van een heleboel zaken en er wordt door de plaatselijke Groen!afdeling al gauw verwacht dat je scoort. Het gevaar is niet denkbeeldig dat ze te veel hooi op de vork nemen en vroegtijdig afhaken.

Vanuit welke achtergrond doe je aan coaching?

Ik ben sinds 1996 gemeenteraadslid in Beveren en heb dus heel wat ervaring. Al in mijn jeugd was ik heel maatschappij betrokken via de plaatselijke Chiro.

En welke veranderingen hebben we sindsdien niet allemaal meegemaakt? Dat brengt mee dat we zaken die zich nu voordoen in een ruimere context kunnen plaatsen.

Toen Agalev eraan kwam, vond ik het een logische stap om mee te werken. Met 'anders gaan leven' was het toch de bedoeling om verandering te brengen. Je moet daarin blijven geloven. Ook al gebeurt het met kleine haalbare stapjes. Vanuit die ervaring en overtuiging wil ik jonge mensen begeleiden in hun politiek engagement. En als het moet zet ik daar zelf een stap voor opzij.

Hoe dacht jij coaching in jouw gemeente aan te pakken?

Het toeval wil dat ik me door ziekte verplicht zag om een stapje terug te zetten. (gemeenteraadsliden kunnen zich

om gezondheidsredenen tijdelijk laten vervangen.) Daardoor kreeg een jongere de kans zich te lanceren. Hij komt uit de jeugdhuiswerking en is ook betrokken bij onze dorpskrant 'Bombardon' die al 26 jaar het sociaal culturele leven in Melsele opvolgt. Toen er een actiecomité werd opgericht tegen een glastuinbouwzone die de laatste open ruimte in ons dorp wou innemen, is hij op mijn vraag mee op de kar gesprongen. Hij is op sociaal vlak goed ingewerkt. En laten we eerlijk zijn: coaching doe je niet alleen. Heel de ploeg doet eraan mee. We hebben de maandelijkse Groen!vergaderingen waar actuele thema's worden besproken. Voor elke gemeenteraad is er de fractiebijeenkomst die de agendapunten van de gemeenteraad bespreekt. Er zijn de informele gesprekken na de vergadering...

Naast coaching is er toch ook nood aan opleiding?

Natuurlijk. Vorming is erg belangrijk. En Groen! zet daar sterk op in. Maar opleiding moet je ruim opvatten. Jongeren of nieuwkomers kunnen ook heel wat leren buiten de partij. Ik denk aan zaken die door de Vereniging voor steden en gemeenten worden georganiseerd, of door andere groepen uit het middenveld, zoals: Natuurpunt, Fietzersbond, organisaties rond armoede, 3de wereld, arbeidersbeweging... Zij zorgen voor een brede kijk op de samenleving. Daarnaast is betrokkenheid in eigen gemeente van groot belang: buurtwerking, wereldwinkel, oudercomité, een plaatselijke organisatie of een actie voor behoud van open ruimte... Zo houd je voeling met wat er leeft in je dorp. Je staat dicht bij de mensen en die geven over het politiek gebeuren ook wel eens hun mening. Zijn zij ook niet een beetje coaches?

Wat zou de partij nog meer kunnen doen dan cursussen organiseren?

Eigenlijk is het ook de vraag wat jongeren en nieuwkomers zelf aan informatie en opleiding verwachten. Wat de leemten zijn die dienen opgevuld. Groen! zou dat kunnen onderzoeken en in kaart brengen. Ik denk dat er nood is aan een visietekst over coaching. Zo'n tekst moet wel steunen op een paar stevige peilers. Dat we allen samen en met velen aan een groen project bezig zijn en dat het samenhorigheidsgevoel daarbij heel belangrijk is. Van daaruit kan de partij dan instrumenten aanreiken om aan goede coaching te doen.

Afrondend: wat vind je het belangrijkste bij coaching?

Dat je openstaat voor nieuwkomers, hen veel vertrouwen geeft en ze laat schitteren in die zaken waarin ze goed zijn.

WALTER DECOENE

Soms ga ik wel eens op stap met Natuurpunt, volgens sommigen een van onze natuurlijke bondgenoten. Over dat laatste kunnen we misschien een apart boompje opzetten, maar vandaag sta ik er verder niet bij stil.

Met een groep Natuurpunters stak ik de Waddenzee over, richting Schier (monnikoog). 't Was niet direct een dagje nazomer te noemen, want er stond een stevige bries en voor we met de overjarige vissersboot buitengaats waren, kletterde een flinke hagelbui op ons dek. Maar hagel of niet, binnen in de kajuit werd al flink gebakkeleid over de vogels die we wat later op Schier zouden te zien krijgen.

Zelf zie ik af en toe ook wel eens graag een mooi vogeltje, maar daar blijft het

bij. De naam van dat beestje, laat staan het onderscheid tussen een rosse of een gewone grutto, ik kan dat gewoon niet (meer) onthouden. Ik word er simpelweg tureluur(s) van.

En ja, toen we voet aan land zetten, kwam mijn voorgevoel uit. De echte vogelaars haalden hun kijker boven, pootten een telescoop neer en het observeren kon beginnen. Algauw vlogen de zee- en strandvogels me niet enkel letterlijk, maar ook woordelijk om de oren. Van kokmeeuw, over zilvermeeuw, tot grote mantelmeeuw; een halfuurtje observatie volstond om ze één voor één op te voeren.

Ondertussen liet ik de imposante wolken inwerken op strand en golven en schoot her en der wat foto's bijeen. De

uitwisseling van steeds indrukwekkender vogelnamen deed me onwillekeurig denken aan een partijtje scrabble.

Want het bleef niet bij een simpele stern of visdief, al gauw dook ook een paarse strandloper op. Hoe langer we op de zandplaat rondstruinden, des te ingewikkelder en zeldzamer werden de gevleugelde bewoners.

Net als bij scrabble leverde elke zeldzame ontdekking steeds meer punten op. Scholekster, tot daar nog aan toe, die paste nog net op het bord; maar wat doe je met een steppekiekendief? Kon die nog gelegd worden? En zo ja, wat bracht dat in het laatje? Het tellingrapport zal uitkomst bieden!

WOUT

Vrouwentribune Marie, word wijzer !

Mijn vader was een begenadigd verteller. Eén van zijn favoriete verhalen was gesitueerd na de eerste wereldoorlog. Plaats van actie : de Volksplaats te Temse. Aan het woord : het kind van de burens: 'Moeder, gaan wij weeral een "kienneke" kopen ? Wij hebben er al "duuzend" ! Naar waarheid telde men er maar twintig in dit gezin. Dit was niet eens een uitzondering. Mijn grootmoeder daarentegen was vast van plan om zich tot vier kinderen te beperken (twee voor 1914 en twee na 1918). Zij opteerde voor een of andere vorm van gezinsplanning. Ook wanneer de pastoor haar om die euveldmoed de absolutie weigerde en het "schuifje" gaf in de biechtstoel.

Wie weet, inspireerden mij deze verhalen om in de hoogdagen van onze emancipatiestrijd (we schrijven 1972) met pamfletten de straten van Brugge af te schuimen. De kennis en het gebruik van de pil en het spiraaltje waren toen vrijwel onbespreekbaar in het katholieke Brugge. In de daarop volgende jaren nam de weerstand allerlei vormen aan: je kreeg kanker van de pil, etc., etc.... Maar Marie werd wijzer. Vrouwen bereikten een hogere ontwikkelingsgraad. Vandaag maken ze zelf uit hoeveel kinderen ze wel bewust willen. Zij zijn baas in eigen buik, althans in onze kontreien. Op 31 oktober jl. waren we met 7 miljard mensen op onze planeet. Haar draagkracht heeft grenzen. Gezinsplanning is wereldwijd een must! Met een gemiddelde van ruim zeven kinderen per

moeder schreeuwt zwart Afrika om een prioritaire aanpak van de gezinsplanning. Waarom wordt er dan niet meer werk van gemaakt? De redenen zijn legio.

Net zoals vroeger bij ons zijn er sterke tegenkrachten. Mannen zijn baas. Polygamie en machismo domineren de Afrikaanse maatschappij. Mijn Nigeriaanse pleegzoon getuigt dat een vader van zeven zonen zijn kans om dorpsheer te worden, spectaculair ziet toenemen. Laten wij daarover niet neerbuigend doen. Bij ons krijgt een zevende kind op rij ook een specifieke herkenning van het Hof. Er zijn ook de oprukkende evangelische kerken. Zij zijn tegen! Zo ook de katholieke Kerk. Bovendien ontbreekt het geld om jonge vrouwen gratis voorbehoedsmiddelen te verstrekken. Uiteindelijk zal het een opdracht zijn voor de Afrikaanse vrouwen zelf. Volgens alle waarnemers is de bevolkingsexplosie te wijten aan de onmondigheid en het analfabetisme van de bevolking in het algemeen en van de vrouwen in het bijzonder.

Wij leerden de les: hoe beter mensen zijn opgeleid, hoe kritischer ze eigen keuzes zullen maken. Enkel als voldoende partner kunnen vrouwen baas worden in eigen buik.

Met de emancipatie van en door onderwijs voor die Afrikaanse vrouw staat of valt de leefbaarheid van zwart Afrika.

Nu de kaap van de zeven miljard is bereikt gaat er plots meer dan gewone

aandacht naar de problematiek.

Harry Van der Plas, uitvinder van het spiraaltje, bevestigt nog maar eens: 'Als we een heel jaar spiraaltjes kunnen plaatsen bij vrouwen die op consultatie komen of die pas bevallen zijn, dan moet je dat een jaar later merken aan het geboortecijfer in die streek'.

In februari vertrekt een Belgische missie daaromtrent naar Congo, begeleid door de onvermijdelijke Marleen Temmerman. Hoe verdienstelijk ook, het blijft slechts een bescheiden bijdrage van onze ontwikkelingshulp. Er zal meer moeten gebeuren. Anders blijft het dweilen met de kraan open.

LENA BURM

"Marie, word wijzer" = actie Man Vrouw Maatschappij, anno 1971

Wat me drijft?

Sociale bewogenheid en leefmilieu

MET ZIJN VROUW, ZIJN TWEE JONGSTE KINDEREN EN VIER GEITJES BEWOONT HIJ EEN NETJES OPGEKNAPT BOERDERIJTJE IN HET PIEPKLEINE BLANDEN, EEN DEELGEMEENTE VAN OUD-HEVERLEE. PAUL PUES (59) IS BRUGGEPENSIO-NEERD VRT-INGENIEUR EN GROEN! GEMEENTERAADSLID. OP 14 OKTOBER 2012 STELT OOK HIJ ZICH KANDIDAAT VOOR EEN NIEUW MANDAAT. DIT IS ZIJN VERHAAL NA 5 JAAR OPPOSITIE.

Hoe ik in de politiek terechtkwam? Net als veel andere Vlaamse gemeenten had Oud-Heverlee zijn eigen dorpskrant, Achter d'Oechelen (ADO). Dank zij giften viel het blad elke maand gratis in de bus. Gedurende jaren was ik zo'n beetje de duivel-doet-al: lay-outer, website beheerder, redacteur... Wat verborgen moest blijven naar boven spitten, dat zagen we bij Achter d'Oechelen (plaatselijk dialect voor Achter de Struiken) als onze opdracht. Waarover het werkelijk ging in de gemeentepolitiek en op de gemeenteraad, daarvoor konden de lezers dus bij ons terecht.

In 2006 vroeg Groen! me of ik niet op de lijst wou staan. De partij had het moeilijk, na de verhuis van enkele mandatarissen. Ik vroeg me af hoe ik mijn ideeën best kon doen ingang vinden: via de politiek, of via een onafhankelijke redactie. Uiteindelijk heb ik toch ja gezegd en werd ik, samen met Marleen Roelants en Rita Decock, verkozen.

Uiteindelijk verschilt wat ik nu doe, als gemeenteraadslid in de oppositie, niet zoveel van wat ik vroeger deed als redacteur. Als we de bevolking kunnen doen inzien wat het gemeentebestuur zoal uitspookt, komt de verandering wel vanzelf, denk ik nog altijd.

Oud-Heverlee wordt al bijna 35 jaar geleid door eenzelfde man, Albert Vandezande, een 70-jarige 'blauwe' ondernemer. Je kan je dus voorstellen dat er sleet zit op het bestuur en dat er nood is aan vernieuwing en verjonging.

'Achteraf krijgen we meestal gelijk'

Het is evident dat we als Groen!en met het leefmilieu bezig zijn en dat doen we ook, o.a. met de bescherming van de open ruimtes en de heropenstelling van 'trage' wegen. Maar het grootste deel van Oud-Heverlee, Heverleebos, Meerdaalwoud en de Dijlevallei is beschermd en valt grotendeels buiten de bevoegdheid van de gemeente. Daarom is het sociaal beleid voor ons zeker even belangrijk. Onze gemeente heeft wel een goed functionerende seniorenraad, maar pas nu wordt er werk gemaakt van een dienstencentrum. Wie niet langer in zijn eigen huis kan blijven, moet nog steeds naar een of ander RVT in Leuven of in een buurgemeente.

Ook al zijn we slechts met 3 (op 21), elke gemeenteraad doen we wel een voorstel. Meestal wordt het afgewimpeld.

Hoewel... achteraf in de wandelgangen krijgen we dikwijls gelijk! En sommige zaken realiseren we toch vanuit de oppositie.

Zo hebben we heel wat werk gestoken in de uitbouw van een ononderbroken netwerk van 'trage' wegen, een verzamelnaam voor de smalle kerkwegeltjes, buurt- en voetwegen die langs huizen en velden slingeren. Recreatief en functioneel zijn ze uiterst belangrijk, want ze maken het wandelen en fietsen naar de winkel, of naar school, veiliger en aangenamer.

Helaas moesten we er gerechtelijke stappen voor zetten, maar nu lijkt ook het gemeentelijk beleid overtuigd van het belang van deze wegen. Hopelijk zullen binnenkort de laatste afsluitingen, opgeworpen door hardleerse eigenaars, opgeruimd zijn.

Maar we hebben nog vele andere beleidswijzigingen in het vizier.

Aan onze dorpskernen is bv. de laatste 30 jaar niets veranderd. Die liggen er nog altijd bij in functie van de auto en nodigen uit tot sluipverkeer. Voet- en fietspaden liggen er verkommerd bij of ontbreken gewoon.

Laadpalen en alcoholtesters

Zilverblad stelt dan wel dat senioren thuishoren in gemeenteraad en OCMW, in Oud-Heverlee vraagt Paul Pues zich eveneens af hoe men jongeren kan interesseren voor de politiek en voor Groen!

Jongeren zijn eerder actief in de jeugdbeweging, of bezig met sport. Het zijn echt witte raven die zich politiek engageren. Hogere studies, hoge werkdruk en zorg voor een jong gezin doen hen vaak afhaken. Of ze verhuizen en dan ben je ze ook kwijt.

Wat senioren betreft, is het eerder de vraag 'hoe krijgen we geschikte – zeg maar: gemotiveerde- ouderen op de lijst?'. Die wonen hier wel – het stikt hier van de profs! - maar betrokkenheid beperkt zich dikwijls tot NIMBY-onderwerpen! De mensen staan te weinig stil bij wat er gebeurt, of juist niet gebeurt.

Als ervaringsdeskundigen moeten senioren toch kunnen meebeslissen over

de zaken die hen rechtstreeks aanbelangen. Het is dus belangrijk dat mondige senioren hun weg vinden naar de gemeenteraad en het OCMW. Op dit moment zitten er seniorenvertegenwoordigers in de diverse raden, maar als leden van een steeds groter wordende bevolkingsgroep moeten ze ook vertegenwoordigd zijn in het beleid.

Hoe kijk ik na 5 jaar terug op mijn mandaat? Er is natuurlijk de frustratie dat alles zo traag verandert. Geldgebrek is daarvan de voornaamste reden, ook al prijkt Oud-Heverlee in het top-10 lijstje met het hoogste gemiddeld inkomen. Maar hoe leg je uit dat een gemeentebelasting afhankelijk van het inkomen een verbetering zou zijn?

Nu worden de fietspaden bv. niet aangelegd omdat het gemeentelijk aandeel van 20% nog te duur wordt bevonden. En gaat de 80% subsidie waarvan we zouden kunnen genieten naar andere gemeenten. Onverstandig natuurlijk, maar toch krijg je zoiets moeilijk uitgelegd. 'Groen! is voor hogere belastingen' maakt de meerderheid daar dan van. En die 'verkeerde' one-liner blijft makkelijker hangen.

Maar laat ik eindigen met een positieve noot. Ooit stelden we de gemeente voor om een alcoholtester ter beschikking te stellen aan organisatoren van fuiven. Misschien zou het mensen tweemaal doen nadenken voor ze in hun auto stappen. De meerderheid (van Fusiebelangen en CD&V/N-VA) vond ons voorstel maar niks. Maar het kwam wel in de pers. En in enkele buurgemeenten werd het idee opgepikt en doorgevoerd. Ons recent idee, om een laadpaal te plaatsen voor elektrische auto's en fietsen werd beter onthaald en kon ook al op belangstelling rekenen van andere Groen!groepen.

WALTER DECOENE

UITNODIGING

PROGRAMMADAG

Op dinsdag 14 februari 2012 van 10 tot 16 u in het Groenhuis Chapo, Statiestraat 146, Berchem (op 2 minuten van het station Berchem).

Als Groen!Plusers willen we ons voorbereiden op het **Congres** van Groen! waarop het basisprogramma voor de verkiezingen wordt vastgelegd. Dat vindt plaats op zaterdag 17 maart 2012.

Wij willen een **Ouderenhoofdstuk in het Groen! Programma**

Groen! werkt volgende speerpunten uit in zijn programma voor de komende verkiezingen:

- Groene ruimte
- Energie
- Mobiliteit
- Wonen
- Diverse samenleving

Groen!Plus wil die thema's benaderen vanuit het standpunt van ouderen.

Rond elk thema houden we een **workshop**.

Je krijgt een inleiding van een **groene expert** en van een deskundige uit het **middenveld**.

En dan kan je er op los brainstormen.

MEER INLICHTINGEN EN INSCHRIJVINGEN

Hugo Van Dienderen

Voorzitter van Groen!Plus ; tel. 03.288 77 47;

gsm 0495. 52 37 69; hugo.vandienderen@groen.be

Vrijwilligers gevierd op het koninklijk paleis

Een impressie: de glimlach van Mathilde

Op 26/10/11 om 20u. werd ik verwacht voor een concert in het koninklijk paleis. Als vormingsverantwoordelijke van Groen!Plus had ik de eer om de vrijwilligers van Groen!Plus te vertegenwoordigen.

Mijn vrouw kon spijtig genoeg niet meegaan wegens gezondheidsproblemen. Haar zoon Sven werd zo mijn compagnon in dit fabelachtig avontuur en is vanaf nu mijn koninklijke maat.

De deuren zwaaiden breed voor ons open, lakeien zetten hun beste beentje voor en de koninklijke familie liet niet lang op zich wachten. Zo'n 400 vrijwilligers stonden plechtig recht

toen de koning arriveerde. Ik kon slechts een glimp van hem opvangen. Een bevallige schoonheid introduceerde afwisselend in het Nederlands, het Frans en het Duits Lorenzo Gatto, viool en Roberto Giordano, piano. Een vol uur namen zij ons mee in de wereld van sonates en andere hoogstandjes. Het begon met een stukje van Ludwig Van Beethoven en eindigde met een meesterwerkje van Piotr Iljich Tchaikovsky. Het applaus werd steeds expressiever en eindigde als vuurwerk in een spetterend slotboeket. Wij werden uitgenodigd voor een uitgebreide receptie in een prachtig

verlichte Zaal en even dwaalden we tijdloos tussen de vele genodigden. Door mijn wankel evenwicht werd het staan wat moeilijk en we besloten als eersten de receptie te verlaten. Vandaar dat ik de koning, spijtig genoeg, niet kon uitnodigen voor een tegenbezoek op onze Groen!plus kerstreceptie. En dan plots..de deuren zwaaiden opnieuw open, de lakeien demonstreerden een plechtige buiging en prinses Mathilde stapte op ons toe. Zij schonk ons haar meest verfijnde glimlach. Ze was nog mooier dan op de televisie...

BERT WEYTS

In memoriam

Jef Van Den Bosch 1946-2011

Jef was actief lid van Groen! Westerlo en Groen!Plus.

Veel van de groene pluimen die door GP werden uitgereikt, werden door Jef gemaakt. Begin september hebben we hem op zijn ziekbed als erkenning nog de 'groene pluim 2011' overhandigd.

Jef was erg sociaal bewogen. Ik herinner me nog goed hoe hij zijn motivatie uitlegde om deel te nemen

aan de gemeenteraadsverkiezing in Westerlo: 'Vooral de zwakkeren hebben in onze samenleving recht op een betere maatschappij. Ik vind het spijtig dat er zoveel mensen onder de armoedegrens moeten leven, ergens verdoken op een kamertje, terwijl anderen in het geld zwemmen. Lucht, water en voeding vallen steeds meer te prooi aan het grote geldgewin.' Een gegeven dat vandaag brandend actueel is. Groen! en Groen!Plus verliezen aan Jef een sociaal bewogen, hulpvaardige man die met een kwinkslag veel kon relativeren.

REMY HEYLEN, VOORZITTER GROEN! WESTERLO

Josée Muyllaert 1939-2011

Ineens was je er. Met Karel meegemaakt naar een activiteit van de Antwerpse Groene Senioren. Misschien was het Verloren Maandag, of de uitreiking van een pluim. Er kwam alleszins koffie aan te pas. Jij had die gezet en terwijl er nog gespecht werd, stond je aan de zijkant en wachtte rustig af.

En dan was jouw moment gekomen.

Gedienstig en met een vriendelijke glimlach bezorgde je iedereen zijn kopje troost. Je straalde een elegante voorname uit, had voor iedereen een vriendelijk woord en won daarmee in korte tijd onze harten. Ook je inzet bij de viering van 10 jaar Antwerpse Groene Senioren herinneren we ons.

De tijd dat we mekaar mochten kennen bleek kort. We waren erg verrast dat je plots heel ziek werd. Zo ziek dat we niet de kans kregen je te bezoeken en al evenmin om afscheid te nemen.

Lieve Josée, we zijn dankbaar je te hebben gekend. Je zal ons nog lang bijblijven.

ELKA JORIS

STUDIEDAG OVER INTEGRAAL WERKEN ROND WONEN+ZORG+WELZIJN VOOR JONG EN OUD MET EEN ZORGVRAAG

Op 25 oktober jl organiseerde het provinciebestuur van West-Vlaanderen een studiedag waarop de krijtlijnen van haar provinciaal zorgbeleid werden toegelicht. Dit gebeurde aan de hand van de voorstelling van 8 projecten die financieel worden ondersteund. Daarnaast werden in 6 workshops de diverse raakvlakken met zorg voor doelgroepen besproken. Zo werd er gepraat over architectuur in de zorg, publiek private samenwerking, experimentele projecten rond zorg en wonen, kleinschalige projecten voor personen met een zorgvraag. In deze laatste workshop, die ik volgde, werd o.a. een project voorgesteld dat in een ruraal gebied lag. Er zijn weinig creatieve ouderenzorgprojecten in landelijke gebieden gekend, vandaar mijn interesse.

SENIORENHOEVE CARPE DIEM

In Beveren aan de IJzer, een deelgemeente van Alveringem, gelegen in de Westhoek, werd een Seniorenhoeve ingericht met de ludieke naam Carpe Diem.

Carpe Diem is een actieve hoeve. In de vroegere woning van de ouders van de huidige landbouwers werden 4 kamers ingericht voor ouderen. Het zijn personen die nog niet voldoen aan de criteria om in een RVT terecht te kunnen, maar toch niet meer in staat zijn om alleen thuis te kunnen wonen.

Hoe werkt het praktisch ?

De boerin staat niet in voor de eventuele zorg van de inwoners, maar is altijd bereikbaar indien dit noodzakelijk is. De inwoners zijn vrij in hun leefwijze, mits een aantal afspraken na te leven, zoals samen te eten. Ze bepalen zelf het menu van de week en betalen wekelijks €100 voor de boodschappen, die gezamenlijk worden gedaan.

De poetsdienst komt 2 keer/week en er is elke dag 'familiehulp'.

De huur voor een grote kamer (er zijn er 3) kost €500/m zonder de vergoeding voor de nutsvoorzieningen; voor de enige kleine kamer is dit €450.

Waarom hebben de inwoners gekozen om daar te wonen ?

Het zijn inwoners van de gemeente die een landelijk leven gewoon zijn. Op deze actieve boerderij kunnen ze meehelpen met bv. het voederen van de dieren, werken in de moestuin, meehelpen als begeleider van een mentaal gehandicapte persoon die 1 dag in de week op de hoeve komt helpen.

Bovendien zijn er afspraken gemaakt met het lokale RVT. Indien een van de inwoners té zwaar zorgbehoevend wordt, dan krijgt hij/zij voorrang om opgenomen te worden.

Conclusie: dit is een prachtig voorbeeld van een collectief kleinschalig zorgcentrum in een agrarisch gebied, waarbij er een mix is van groepswonen en individuele zorg.

VIOLETTE VANSTEELENDT

LETS je ook mee ?

LETS IS DE AFKORTING VAN "LOCAL EXCHANGE AND TRADING SYSTEM" EN BETEKENT : LOKAAL UITWISSELINGS-SYSTEEM. HET ONTSTOND IN CANADA IN DE JAREN '80 TOEN ER GROTE WERKLOOSHEID WAS IN DE STAD COUNTERBAY EN DE MENSEN WEINIG GELD HADDEN. INTUSSEN HEEFT DIT RUILSYSTEEM ZICH WERELDWIJD VERSPREID.

Een LETS-kring bestaat uit een groep mensen die samen afspraken maken om goederen of diensten te kunnen ruilen.

Enkele voorbeelden : Elka laat haar fiets herstellen door Jan, Jan laat z'n was doen bij Nadine, Nadine smult met haar gasten van de taart die Jos heeft gebakken, Elka doet boodschappen voor Jos. En zo is de cirkel weer rond.

In een LETS-groep wisselen mensen zowel voorwerpen als diensten uit. Dingen die ze hebben en graag geven (bv. fruit uit eigen tuin). Diensten die ze kunnen leveren en graag voor een ander doen. Bijvoorbeeld : soep maken, in de tuin werken of advies geven bij computerproblemen... In ruil krijg je echte waardering. Je wordt dus gewaardeerd voor wat je graag doet. Dat maakt het alleen nog leuker.

LETS: een hulp voor kleine pensioenen

Door goederen of diensten met elkaar te ruilen kan zelfs wie van een minimuminkomen moet rondkomen, zich toch zaken verschaffen die anders misschien op het verlanglijstje blijven staan omdat er geld moet voor betaald worden, dat men niet heeft. LETS vult zo de bestaande economie aan. Een klus die niet gebeurt omdat ze te duur is, kan mogelijks toch uitgevoerd worden door een letser.

LETS, stimuleert hergebruik van voorwerpen

LETS biedt grote mogelijkheden op vlak van delen, hergebruik en herstelling. Spullen kunnen gemeenschappelijk worden gebruikt, kennen een tweede of derde eigenaar voor ze weggegooid worden. En door herstelling of herwaardering worden heel wat gebruiksvoorwerpen terug bruikbaar. Diensten binnen LETS zijn niet professioneel en dus bij voorbaat op individueel vertrouwen gebaseerd.

Hoe wordt je een LETS- lid ?

Iedereen, ongeacht leeftijd, opleiding, maatschappelijke status, geloof of persoonlijkheid kan bij de LETS-groep komen. Iedereen die het een tof systeem vindt en gemotiveerd is om er ook werkelijk iets mee te doen, is welkom. Het lidgeld varieert volgens de LETS-kring waarvan je lid wil worden. Zo is het in Oostende €2,5 en in Gent €5. Er wordt ook nog een waarborg gevraagd, die je terugkrijgt als je de groep verlaat met een positief saldo op je LETS-rekening. Ook die waarborg fluctueert volgens de LETS-kring (meestal tussen €10-20). Op de website www.letsvlaanderen.be kan je nakijken waar er een groep

is en kan je je inschrijven. Meestal wordt gevraagd dat je eerst een bijeenkomst van de LETS-kring bijwoont, zodat je dan kan zien hoe het eraan toegaat vooraleer te beslissen om lid te worden. Zo organiseert de vzw LETS-Gent regelmatig een LETS-café.

Hoe worden de goederen en diensten die je ontvangt betaald ?

Binnen LETS is geld taboe ! Afhankelijk van de LETS-kring wordt als ruilmiddel *schelpen*(oostende), *stropkes*(gent), *bloemen*, enz. gebruikt, geen euro's. Uiteraard zijn dit figuurlijke ruilmiddelen. Je mag enkel euro's vragen voor benodigdheden (bv. naaigaren), ingrediënten (als iemand voor jou kookt) of benzine (bv. als iemand spullen voor jou vervoert of je ergens naartoe brengt). Wil je euro's voor je diensten of voorwerpen, dan ben je bij LETS niet aan het goede adres!

Om de LETS-uitwisselingen overzichtelijk te houden en ervoor te zorgen dat je kan nagaan dat je ongeveer evenveel voor een ander lid doet, als de andere leden voor jou doen, wordt elke prestatie in een LETS-ruilmiddel vastgelegd. In Oostende kost een gemiddelde activiteit 60 schelpen (dit kan je vergelijken met €7,50 euro in de gewone economie). De vrager en aanbieder mogen in overeenkomst hiervan afwijken en meer of minder geven, mits er vooraf goede afspraken worden gemaakt. In Gent is het anders geregeld, daar is een prestatie van één uur 40 stropkes waard .

Na de prestatie worden de *schelpen/stropkes* bijgeschreven op de "rekening" van de ene partij en afgetrokken van de andere. Dit wordt bijgehouden door de penningmeester van de LETS-kring.

LETSEN in West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen en ... Frankrijk

Er wordt steeds meer ge-LETS't met leden van andere LETS-groepen: inter-letsen heet dit. Sommige Vlaamse LETS-groepen hebben met elkaar afspraken gemaakt, zodat het letsen tussen leden van verschillende groepen mogelijk wordt. Zo kunnen leden van LETS-Gent inter-letsen met leden van andere groepen: Oostende, Durme, Leie, Sint-Niklaas.

In Frankrijk bestaan een duizendtal LETS-groepen - groupes des SEL (Système d'Echange Locale) - en is er een organisatie opgericht, la Route des SEL, die toelaat dat leden van die groepen bij elkaar kunnen logeren. LETS-Gent is hier lid van geworden en dus kunnen Gentse leden logeren bij leden van Franse groepen mits betaling met stropkes.

VIOLETTE VANSTEEELANDT

STUDIEDAG VLAAMSE OUDERENRAAD OVER 'GOED WONEN VAN LEVENSBELANG'

Grote verwondering tijdens de themadag op 30 september jl. van de Vlaamse Ouderenraad. Mieke Vogels, die als spreker stond ingeschreven, stelde onomwonden 'dat aan het huidige bouwritme voor sociale woningbouw het nog 224 jaar duurt voor Vlaanderen het Europees gemiddelde bijbeent!

Momenteel telt Vlaanderen 6% sociale woningen, terwijl het Europees gemiddelde 17% bedraagt. De Vlaamse regering legt elke gemeente nu op om tegen 2023 9% sociale woningen te realiseren. Sommige gemeenten hebben dat streefcijfer al bereikt, andere komen niet eens aan 3%. (Uit een geprojecteerde kaart konden kenners direct afleiden dat deelname van Groen! aan het lokaal bestuur overal voor een behoorlijk cijfer heeft gezorgd.)

Mieke Vogels benadrukte dat woonbeleid niet enkel het federale en Vlaamse niveau aangaat, maar dat ook lokale besturen een eigen rol hebben te spelen. Niet alleen voor het realiseren van sociale woningen, maar ook in de realisatie van zorg en ondersteuning. Gemeenten moeten hiervoor meer autonomie krijgen, maar ook meer middelen.

Een lokaal beleid 'kwalitatief en betaalbaar wonen', kan het best met een wijkgebonden aanpak. Vanuit het lokale dienstencentrum wordt zorg- en woonassistentie georganiseerd, wordt eventueel een mantelzorger aangesproken en worden vooral de sociale netwerken in de buurt ondersteund. In een steeds diversere samenleving zal dit in elke wijk anders uitdraaien.

Kleiner wonen, maar met meer comfort

Volgens Sien Winters (HIVA) woont 80% van de 65-75 jarigen in een eigen huis, maar het comfort en vooral de isolatie laten dikwijls te wensen over. Vooral ouderen met een klein pensioen beschikken niet over de middelen om in hun woning te investeren. Daardoor betalen ze zich blauw aan steeds hogere energierekeningen.

Op het moment dat er woningen te kort zijn zou het beter zijn dat ouderen naar een meer aangepaste woning verhuizen. Kleiner, maar beter geïsoleerd en met meer comfort.

Dat heel wat ouderen dit wensen, bewijzen de lange wachtlijsten voor serviceflats.

Uit onderzoek blijkt ook dat 85% van de ouderen in hun vertrouwde buurt willen blijven.

Vogels pleit er dan ook voor om het beleid te wijzigen van 'zo lang mogelijk in eigen huis' naar 'zo lang mogelijk is eigen buurt'.

Als alternatief voor de nieuwbouw van serviceflats pleitte ze ook voor het nog weinig toegepaste 'collectief wonen'.*

Andere sprekers belichtten de belangrijke rol van het OCMW, o.a. om de (woon)armoede op te sporen en de mogelijkheid een gratis energie-audit aan te vragen aan de energiemaatschappij die in je streek werkzaam is.

FRANS COENEN

*ZIE OOK 'SAMEN WONEN', ZILVERBLAD NR 8-DECEMBER 2010

UITNODIGING

KERSTRECEPTIE VAN GROEN!PLUS

op donderdag 22 december van 14.30 tot 18 u in het nationale Groen!huis Sgt. De Bruynestraat 78-82 1070 Anderlecht op 5 minuten van Brussel-Zuid.

Programma

- Jan Verachtert, getuigenis van een religieuze agnost
- Mieke Vogels, over de nieuwe regering en de pensioenen
- Hapjes en drankjes klaargemaakt door vrijwilligers
- Gezellige contacten

Willy Deckers schrijft over het boek van Jan Verachtert, *God heeft een brede rug. De zoektocht van een religieus agnost, Cyclus - Garant, 2009:*

"Met bewogen pen beschrijft hij welke waarden een agnostische ethiek en een agnostische religiositeit hem bieden. Talrijke voorbeelden en teksten illustreren hoe buiten het klassieke kerkelijke kader mogelijkheden voorhanden zijn voor een spirituele beleving, zoals de 'rites de passage' bij huwelijk en sterven, oosterse meditatie, stiltemomenten, zelfs bedevaarten en gebed. De auteur zoekt ook naar een evenwicht tussen verinnerlijking en maatschappelijk engagement. Hij droomt van een transreligieuze toekomst als verademing in chaotische tijden. "

VOORAF INSCHRIJVINGEN BIJ

Hugo Van Dienderen

hugo.vandienderen@groen.be ; tel.03.288 77 47;

gsm 0495. 52 37 69

colofon

Zilverblad is een uitgave van GROEN!PLUS. Verschijnt 4x per jaar in maart, juni, september, december. Gedrukt op cyclusPrint, papier van 100% gerecycleerde vezels.

V. U. : Hugo Van Dienderen, Wapenstraat 2 bus 2, 2000 Antwerpen

EINDREDACTIE : Violette Vansteelandt

WERKTEN MEE AAN DIT NUMMER : Hugo van Dienderen, Walter Decoene, Violette Vansteelandt, Lena Burm, Sidon de Coninck, Paul Pues, Bert Weyts, Remi Heylen, Elka Joris, Frans Coenen

REDACTIERAAD : Violette Vansteelandt, Hugo van Dienderen, Walter Decoene, Frans Coenen, Lena Burm

FOTO'S : Walter Decoene

CARTOON : Paulo

LAY-OUT : CitroenCitroen - DRUKKERIJ : druk in de weer

www.groen-plus.be